

Een bizarre avond in de kroeg van Serge

Een bizarre avond in de kroeg van Serge

Gisteren sloeg Serge alles. Ik had geen zin om te gaan werken en liep even binnen bij zijn kroeg. Al jaren zeg ik dat ik daar niet meer wil komen, maar omdat er geen alternatieven zijn in Antwerpen, ben ik verplicht om daarheen te blijven gaan.

Er zaten enkele klanten: een halve junkie die iedereen de stuipen op het lijf joeg met zijn agressieve praat, wat mensen van Belgacom, en een jonge Spaanse vrouw met donker zwart haar die ik daar nog nooit had gezien. Ze leek een beetje op Morticia van de morbide Addams Family, maar dan jonger en mooier.

Ik zat naast Peter, een zelfmade muzikant, en we praatten wat. Serge stond zoals altijd dominant achter zijn toeg. Hij kon blijkbaar geen vat krijgen op de donkere, half Spaanse schone, en werd met de minuut opgefokter.

Op een gegeven moment vroeg de junkie iets aan de Spaanse. Ze reageerde geïrriteerd, maar dat was ze al de hele avond. Serge vond dat het welletjes was geweest en vroeg de junkie om door te gaan, tot ieders opluchting. Die kerel kon echt met twee woorden iemand de daver op het lijf jagen. Zijn hele lichaamstaal was pure agressie, ook al was hij zich daar niet bewust van.

De junkie vroeg toen heel beleefd of hij nog een soepje mocht hebben, maar Serge wilde er niets meer van weten. Ik zag dat hij een beetje met zijn schouders begon te rollen, en ja hoor, daar ging die kerel met een smak tegen de kasseien. Na wat getrek en gesleur was de kous af en was onze junk weg.

Ondertussen was de Spaanse vrouw naar de wc gegaan. Serge kwam terug en zag dat de hele wc onder water stond. Plotseling hoorden we geroep en gekrijs vanuit de

toiletten. Tot ieders afgrijzen sleepte Serge de vrouw bij haar volle zwarte haren de wc uit.

“Serge, wat doe je nu? Stop!” riep ik, maar niemand durfde echt tussenbeide te komen. Voor je het wist, had hij je ook vast. Serge sleurde haar naar de deur, pakte haar vol in de borsten en duwde haar naar buiten. Niet zomaar duwen, maar echt zijn handen in haar borsten knijpend.

Het arme kind was in alle staten en vocht terug voor wat ze waard was. Ondertussen stonden Jef en Claire al op om tussenbeide te komen, maar de vrouw lag al languit buiten op de stoep. Ik vroeg me af waarom ik was blijven zitten, maar ik had dit al eerder meegemaakt en toen had ik de klappen gekregen.

Buiten ging Serge driftig door, en uiteindelijk lagen ze samen op de grond naast de deur. Ik wilde zo snel mogelijk weg. Claire en Jef beschermden de vrouw en probeerden Serge van haar af te halen.

Na een tijdje kwam Serge terug binnen en zei: “Ik heb haar kut eens goed opengetrokken.” Hij stond daar ziedend te hijgen in het midden van zijn café, als een bizon met een vreemd wit aura om zich heen. Eerst dacht ik dat hij het figuurlijk bedoelde, maar het werd me snel duidelijk dat hij de vrouw letterlijk in haar kruis had gepakt terwijl ze op de grond lag.

“Schoon vrouw he,” hijgde hij na. “Die ga ik nog eens lekker neuken ooit.” Geloof me of niet, dat was letterlijk wat hij zei. Iedereen zat daar als door de hand Gods geslagen.

“Maar Serge, dat kun je toch niet maken, ze is een vrouw...” zei iemand.

“Ik ben hier de baas, en ik laat niet met me sollen,” antwoordde hij. Hij stond daar als een halve gare te lachen, zijn grijs borsthaar ontbloot, want alle knoppen van zijn hemd waren losgesprongen.

“Verdomme, mijn lievelingshemd kapot, vuile teef!” brieste hij.

Ondertussen lag de arme vrouw nog altijd op de stoep, en Jef en Claire waren nog steeds bezig haar te kalmeren.

De reden voor al dat geweld? Ze had de lavabo laten lopen in de wc, en het water was overgelopen op de vloer. Opzettelijk of niet, het was duidelijk wat Serge's bedoeling was. Ze had hem genegeerd, en het beest Serge greep elke gelegenheid aan om dat af te straffen.

Wellicht had de junkie wat meer aandacht gekregen dan Serge zelf, en daarom moesten beiden eraan geloven. Dat zegt alles over de mentale toestand van Serge... ziek, ziek, ziek. Die kerel is echt ziek.

Van zodra hij voelt dat hij niet de belangrijkste persoon is in zijn kroeg, gaat bij hem het licht uit. Vroeg of laat maakt hij daarvoor iemand af, en het ergste is dat hij dat niet eens meer beseft.

Ik heb hem zijn kat eens bijna zien wurgen in het midden van zijn café omdat ze geplast had. Hij heeft het arme dier van de ene kant van de kroeg naar de andere geworpen. Het is niet te vatten.

Nadien gaat hij gewoon verder met zijn zaak alsof er niets is gebeurd. Als iemand hem vraagt om het wat kalmer aan te doen, zegt hij: "Ik ben de baas, en niemand moet mij zeggen wat ik moet doen of laten in mijn café... of ik trek je uiteen als een prei."

Ik dacht altijd: een stukje toneel terwijl je een pint zit te drinken is nooit weg. Maar dit is geen toneel meer, dit is drama, een reality-show in realiteit.

Ik ga niet zitten wachten tot het onvermijdelijke gebeurt, en dat het zal gebeuren, daarover heb ik geen enkele twijfel meer. De vraag is: wie zal het slachtoffer zijn?

Ik heb hem al zoveel mensen zien aframmelen in zijn kroeg dat het vandaag of morgen wel eens echt prijs gaat zijn, en dan wil ik daar niet aanwezig zijn.

Alle gekheid op een stokje: ik zie de humor er niet meer van in. Dit loopt gigantisch de

spuigaten uit.

Serge is zeeman geweest. Wellicht haalt hij daar de inspiratie vandaan om te blijven doen wat hij doet.

Vandaag heb ik met dat in mijn achterhoofd gewerkt, en het is duidelijk dat ik er niet veel zin in had. Vandaar deze wat vreemde openingstekst. Het is een manier om van me af te schrijven wat ik gisteren heb gezien. Meer kan ik niet doen.

Morgen weer terug aan het werk, en hopen dat ik eindelijk die bizarre wereld van Serge en zijn kroeg achter me kan laten. Want hoe vreemd ook, het blijft toch een zekere aantrekkingskracht uitoefenen... zo van: wat krijgen we vandaag te zien? Wat gaat hij vandaag weer uithalen?

Maar zoals ik al zei: volgens mij is de finale begonnen, en daar wil ik echt niet meer bij zijn!

Dit verdient in ieder geval de "Gouden Walg" als zijnde de meest opmerkelijke dronkenman-act van het jaar.